

ATS 12: 1 NATURSKILDRINGARNA I DEN NORRÖNA DIKTNINGEN. 77

þrúðnismál str. 45) och om lunden Glásir med de guldskimrande löfven, som stod vid Valhall (Skáldskaparmál str. 36):

*Glásir stendr
með gullnu laufi
firir Sigtýs solum.*

»Glásir står med gyllene löf vid segergudens salar». Man erinras om den sköna benämning på en skog *sunnbearo* eller *den soliga*, som förekommer på ett ställe i den angelsaksiska Phœnixdikten (v. 33 i »The happy land», Sweet, *Anglosaxon Reader*). Solstrålarnes lek bland bladen tyckes gifvit upphof till detta namn. Lünning, som ej framhållit »*sunnbearo*», anför (s. 144) ett ställe i Notkers öfversättning af Martianus Capella, hvilket sluter sig till hvad förut anförts och särskildt belyser den nordiska diktens uttryck. Der heter det: »solskenet ger åt skogen gyllene färg (*démo wálde gibet íro* [solens] *skímo góldfárewa*).

Samme författare fäster med rätta uppmärksamheten på den »poetiska skönhet», som ligger i Gudruns ord, då hon, erinrande sig sin glada ungdomstid, säger, att hon och hennes bröder lekte mången lek och vuxo upp i *lunden*¹.

I den angelsaksiska diktningen tecknas sumptrakten såsom en synnerligen vederstygglig nejd (se Lünings anf. arb. s. 251). Äfven på nordiskt område berättas det i den unga Guðrúnarkviða III strof 10 om det stinkande träsket (*mýrr ful*). För öfrigt är det ju bekant, att i de kristna berättelserna de osaliges hemvist ofta framställes såsom ett djupt, stinkande träsk, en *pyttr* (Mariu Saga s. 905).

Jag öfvergår nu till att något tala om skildringarna af fjällnaturen. Äfven här måste min framställning i viss mon suppleras af det, som förut anförts i annat sammanhang. Vi hafva sett, att den vilda bergsnaturen ej kan sägas ha utgjort Nordbornas landskapsideal, ett faktum,

¹ *Lékum leik margan ok í lundi óxum*, Atlamál str. 73.